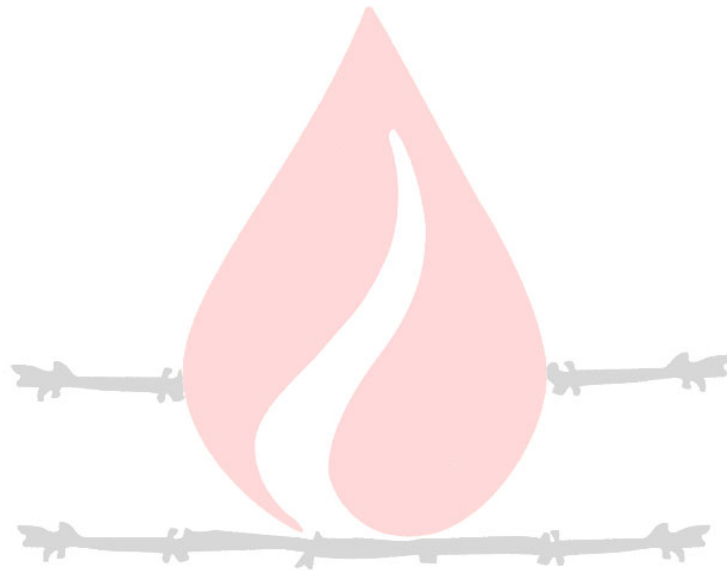




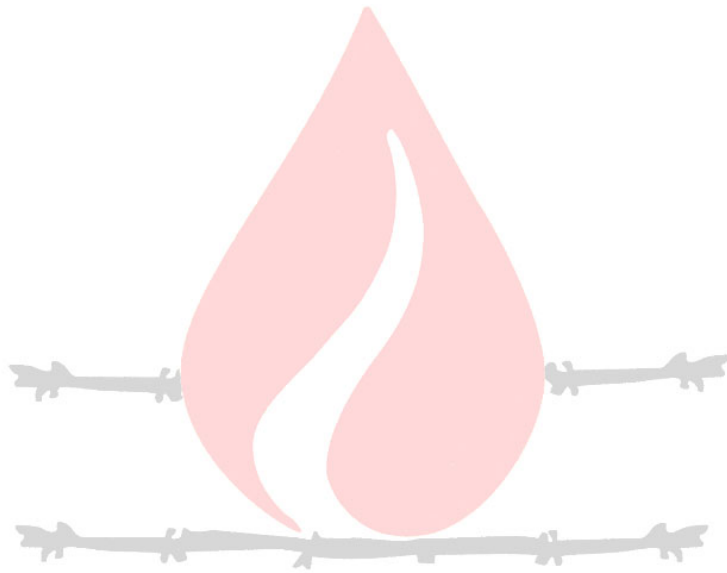
سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence



سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

نگاهی به کارنامه حقوق بشری عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی (۷)
گزارش راهبردی ۱۴۰۰/۳۴

خرداد و تیرماه ۱۴۰۰
۱۴۰۰۰۴۰۳۴



سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

درآمد

در این گزارش تحولات مربوط به موارد نقض حقوق بشر در کشورهای عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی و موارد نقض حقوق بشر از سوی این دولت‌ها در سایر کشورهای منطقه، در خردادماه و تیرماه ۱۴۰۰، بر اساس مقالات، گزارش‌ها، بیانیه‌ها و اخبار آشکار به دست آمده از سازمان‌های حقوق بشری مردم‌نهاد و بین‌المللی و رسانه‌های گروهی، مورد بررسی قرار گرفته است. محورهای مهم این بررسی به صورت خلاصه به شرح زیر است:

الف) موارد نقض حقوق بشر در عربستان سعودی، بحرین و امارات متحده عربی

*عربستان سعودی

۱- انتشار گزارش از سوی مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر،^۱ در روز شنبه ۵ تیرماه، به مناسبت روز بین‌المللی حمایت از قربانیان شکنجه (۲۶ ژوئن)، در خصوص تداوم شکنجه مدافعان حقوق زنان هم‌زمان با آزادی دو تن از این فعالان در ماه جاری از زندان - نسیمه آل سداح^۲ و مایا الزهرانی^۳؛

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims

^۱ دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights (OHCHR)؛ کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی (International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICFUAE)؛ پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور (Middle East Monitor (MEMO)؛ خبرگزاری آناتولی (Anadolu Agency)؛ سازمان دیده‌بان حقوق بشر (Human Rights Watch)؛ مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر (The European Centre for Democracy and Human Rights (ECDHR)؛ خبرگزاری رویترز (Thomson Reuters Foundation)؛ مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین (Americans for Democracy and Human Rights in Bahrain (ADHRB)؛ خبرگزاری اسوشیتد پرس (Associated Press (AP) و سازمان دیده‌بان حقوق بشر اروپا - مدیترانه (Euro-Mediterranean Human Rights Monitor).

^۲The European Centre for Democracy and Human Rights (ECDHR)

^۳Nassima Al Sadah

^۴Maya Al Zharani

الف) اشاره به ریشه‌دار بودن اعمال شکنجه در فرآیند نظام کیفری عربستان سعودی و آخرین گزارش کمیته منع شکنجه سازمان ملل در این زمینه مبنی بر به شمار آوردن اعمال شکنجه و سوء رفتار به‌عنوان اقدامات جاری در زندان‌ها و بازداشتگاه‌های این کشور، به‌ویژه در شعبات اداره تحقیقات کیفری وزارت کشور و بازداشتگاه‌های المباحث و همچنین کمیسیون امر به معروف و نهی از منکر؛

ب) اشاره به استفاده حکومت عربستان از شکنجه به‌عنوان ابزار کسب اعتراف جهت حصول اطمینان از محکومیت متهم در محاکمه‌های ناعادلانه و همچنین استفاده از شکنجه‌های جسمی همچون، شلاق و قطع عضو از سوی مقام‌های این کشور به‌عنوان مجازات که مصداق شکنجه و دیگر رفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترذیلی است: باید یادآور شد که رائف بدایو^{۱۰} تنها به دلیل کنش‌گری‌های حقوق بشری خود به تحمل ۱۰ سال حبس و دریافت ۱۰۰۰ ضربه شلاق محکوم شد؛

ج) اشاره به دیگر اشکال سوء رفتاری که زنان این کشور با آن مواجه‌اند، از جمله خشونت خانگی که همچنان معضل فراگیری در عربستان به شمار می‌آید و نظام قیومیت مردسالارانه نیز موجب آسیب‌پذیری بیش از پیش آن‌ها در برابر مردان شده است؛

د) اشاره به همچنین تداوم آسیب دیدن بسیاری از کارگران خانگی زن از سوء رفتار شامل، حملات فیزیکی، روانی و جنسی؛

ه) اشاره به مورد انتقاد قرار گرفتن نظام کفالت در عربستان، همچون دیگر کشورهای منطقه خلیج (فارس) به‌عنوان علت سوء رفتار گسترده با کارگران مهاجر در کل و همچنین سایر کارگران خانگی که در غالب موارد زن هستند و مورد حمایت قانون قرار نمی‌گیرند؛

و) اشاره به عوامل منجر به تداوم اعمال شکنجه در عربستان، از جمله فرهنگ عمیق مصونیت از مجازات که بر اساس آن مقام‌های عامل این رفتارها برای موارد نقض حقوق بشر مورد پاسخگویی قرار نمی‌گیرند و سازوکارهای در نظر گرفته شده برای ارتقاء و

حمایت از حقوق بشر، همچون کمیسیون حقوق بشر و انجمن ملی حقوق بشر، که از استقلال لازم به این منظور برخوردار نیستند؛

ز) برشمردن عدم تطابق قوانین داخلی با موازین بین‌المللی به‌عنوان یکی دیگر از عوامل منجر به تداوم اعمال شکنجه در عربستان، به‌رغم اقدام این کشور به تصویب کنوانسیون منع شکنجه در سال ۱۹۹۷ میلادی، با توجه به ذکر نشدن ممنوعیت شکنجه در قوانین این کشور و یا عدم انطباق آن با توضیح ارائه داده شده در این کنوانسیون؛

ح) به شمار آوردن فقدان ضمانت‌های جامع حقوقی، از جمله حق برخورداری به‌موقع از مشاوره حقوقی و خدمات پزشکی مستقل و فقدان الزامات جهت قرار دادن سریع متهم در معرض محاکمه، به‌عنوان عوامل دیگر منجر به آسیب‌پذیری افراد در حبس و افزایش یافتن خطر اعمال شکنجه: این در حالی است که از اعتراف‌های اجباری همچنان در دادگاه‌ها استفاده می‌شود که متناقض با بند ۱۵ کنوانسیون منع شکنجه است؛

ط) اشاره به اقدام دولت عربستان به سرکوب گسترده مدافعان حقوق زنان و دستگیری ده‌ها تن از آنها، پیش از لغو عملی منع رانندگی برای زنان در ماه ژوئن سال ۲۰۱۸ میلادی، از جمله لجین الهذلول، سمر بداوی^۶ و نسیمه آل سداح؛

ی) اشاره به قرار گرفتن برخی از زنان محبوس در معرض شکنجه و آزار و اذیت‌های جنسی و حبس انفرادی برای مدت زمان طولانی که برخلاف مقررات ماندلا (حداقل مقررات معیار سازمان ملل برای رفتار با زندانیان) است؛^۷

۲- انتشار گزارش از سوی سازمان دیده‌بان حقوق بشر اروپا - مدیترانه،^۸ مستقر در ژنو، در روز پنج‌شنبه ۳ تیرماه ۱۴۰۰، در خصوص کارزار گسترده عربستان سعودی در راستای حبس و اخراج مهاجران اتویایی تبار. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^۶Samar Badawi

^۷گزارش مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.ecdhr.org/?p=1154>

^۸Euro-Mediterranean Human Rights Monitor

الف) اشاره به ابراز نگرانی عمیق سازمان دیده‌بان حقوق بشر اروپا - مدیترانه در خصوص کارزار دستگیری مهاجران اتیوپیایی تبار ساکن عربستان از سوی مقام‌های این کشور و شرایط چالش‌برانگیزی که این مهاجران در زندان‌های سعودی تجربه می‌کنند؛

ب) اشاره به قائل نشدن تفاوت از سوی مقام‌های سعودی در هنگام دستگیری این مهاجران میان افراد برخوردار از اقامت این کشور و فاقد آن و اقدام آن‌ها به دستگیری صدها تن از مهاجران اتیوپیایی از ماه ژوئن سال گذشته میلادی، در خیابان‌ها، خانه‌های مسکونی و کافه‌های سراسر این پادشاهی، اعم از شهرهای بزرگ و مناطق روستایی با تکیه بر خشونت و استفاده از عبارت‌های نژادپرستانه‌ای چون «حبشی‌ها» و مصادره مبالغ مالی، تلفن‌ها، جواهرات و سایر اموال برخی از زندانیان؛

ج) اشاره به اقدام این سازمان حقوق بشری به گردآوری شواهد از مهاجران اتیوپیایی که یک یا تعداد بیشتری از اعضاء خانواده‌شان دستگیر شده‌اند، به‌ویژه در شهر جده که جامعه بزرگی از مهاجران اتیوپی تبار را در خود جای داده است؛

د) اشاره به اظهارات این مهاجران مبنی بر یورش خشونت‌بار نیروهای پلیس به خانه‌هایشان و دستگیری تصادفی مردان، زنان و کودکان: این در حالی است خانواده‌های این افراد به کنسولگری اتیوپی در جده مراجعه کرده و خواستار آزادی سریع زندانیان و فراهم آمدن بازگشت امن آن‌ها به خانه‌هایشان شده‌اند؛

ه) اشاره به اظهارات یکی از این مهاجران ساکن شهر جده، مبنی بر اقدام پلیس سعودی به دستگیری همسر و نوزادشان که تنها یک ماه است که به دنیا آمده و محبوس کردن آن‌ها به همراه صدها تن دیگر در شرایط دشوار در بازداشتگاهی در این شهر، درحالی که هیچ نشانه‌ای از آزادی و یا اخراج آن‌ها به اتیوپی نیز به چشم نمی‌خورد؛

و) اشاره به صدور بیانیه از سوی دیپلمات‌های اتیوپی، دو روز پس از آغاز این کارزار، مبنی بر موفقیت آن‌ها در آزاد کردن ۶۰۰ زندانی اتیوپیایی برخوردار از مدارک قانونی در

شهر مدینه و ۹۴ تن دیگر در شهر جازان: این در حالی است کارزار دستگیری این مهاجران از سوی حکومت همچنان با شدت ادامه یافته است؛

ز) اشاره به به‌شمار نیامدن این کارزار علیه مهاجران اتیوپی تبار به‌عنوان نخستین کارزار از این دست، با توجه به اقدام مقام‌های عربستان به آغاز کارزاری مشابه در سال ۲۰۱۳ میلادی که منجر به دستگیری و اخراج حدود ۱۰۰ هزار اتیوپی تبار از این کشور شد؛

ح) اشاره به اقدام نیروهای پلیس در ماه سپتامبر سال گذشته میلادی به راه‌اندازی کارزاری دیگر که به دستگیری و حبس هزاران مهاجر اتیوپی تبار در زندان‌های سراسر این کشور انجامید، که یکی از این زندان‌ها حدود ۱۶ هزار زندانی را در شرایط غیرانسانی در خود جای داده که منجر به مرگ بسیاری از آن‌ها به دلیل فقدان مواد غذایی، انباشت جمعیت، گرمای طاقت‌فرسا و ضرب و شتم شده است؛

ط) اشاره به آمار به دست آمده از سوی سازمان بین‌المللی مهاجرت، مبنی بر سکونت حدود ۵۰۰ هزار اتیوپیایی در عربستان سعودی به هنگام اقدام مقام‌های این کشور به راه‌اندازی کارزارهای دستگیری و اخراج علیه آن‌ها در سال ۲۰۱۳ میلادی که در ماه نوامبر سال ۲۰۱۷ مجدداً آغاز شده و از ماه سال ۲۰۱۷ تا ماه مارس سال ۲۰۱۹ میلادی به اخراج ۲۶۰ هزار مهاجر انجامیده است؛

ی) اشاره به منجر شدن حبس و اخراج گروهی مهاجران اتیوپی تبار برخورداری از مدارک قانونی یا فاقد آن، به رو به وخامت نهادن شرایط پیشاپیش دهشتبار آن‌ها، به‌ویژه چنانچه این کارزارها به صورت تصادفی اقدام به دستگیری و حبس و اخراج مهاجران نمایند؛

ک) اشاره به درخواست این سازمان حقوق بشری از مقام‌های سعودی، جهت متوقف ساختن کارزارهای بی‌هدف علیه مهاجران اتیوپیایی تبار، آزاد کردن بی‌درنگ و بدون قید و شرط تمامی زندانیان و محترم شمردن حقوق آن‌ها بر اساس قوانین بین‌المللی؛

ل) اشاره به درخواست این نهاد حقوق بشری از دولت اتیوپی جهت تشدید همکاری‌های خود با دولت سعودی، پیگیری شرایط اتباع خود در این پادشاهی و حصول اطمینان از

مواجهه آن‌ها با رفتار منصفانه و حفظ شأن انسانی‌شان، همچنین، فراهم آوردن حمایت‌های حقوقی از زندانیان یا کارگران مواجه با معضلات حقوقی در این کشور.^{۱۰}

*بحرین

۱- انتشار گزارش از سوی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین^{۱۱} در روز شنبه ۵ تیرماه، به مناسبت روز بین‌المللی حمایت از قربانیان شکنجه (۲۶ ژوئن)، در خصوص بحران ریشه‌دار اعمال شکنجه در بحرین. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به ابراز همبستگی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین و مؤسسه حقوق و دموکراسی بحرین^{۱۲} با بازماندگان شکنجه در این کشور، در روز بین‌المللی حمایت از قربانیان شکنجه و درخواست از جامعه بین‌المللی جهت پایان بخشیدن به استفاده سیستماتیک حکومت بحرین از این ابزار و فرهنگ مصونیت از مجازات که در این کشور جاری بوده و برای عاملان این سوءاستفاده‌ها امکان گریز از عدالت را فراهم می‌آورد؛

ب) اشاره به رو به وخامت نهادن سابقه حقوق بشری بحرین در سال‌های اخیر، به‌رغم انجام، به اصطلاح، برخی اصلاحات در این کشور؛

ج) اشاره به انتقاد شدید کمیته منع شکنجه سازمان ملل، در سال ۲۰۱۷ میلادی از سوءاستفاده سیستماتیک از افراد به هنگام بازداشت از سوی مأموران پلیس؛ این در حالی است که با گذشت ۳ سال از این گزارش، شکنجه همچنان در نظام عدالت بحرین ریشه دوانیده و گزارش‌های متداوم و گسترده‌ای در زمینه اعمال آن در زندان‌های سراسر این کشور دریافت می‌شود؛

^{۱۰} گزارش سازمان دیده‌بان حقوق بشر اروپا - مدیرانه. قابل بازیابی در لینک:

<https://euromedmonitor.org/en/article/4477/Saudi-Arabia:-A-widespread-campaign-aimed-at-detaining-and-deporting-Ethiopian-immigrants>

^{۱۱}Americans for Democracy and Human Rights in Bahrain (ADHRB)

^{۱۲}Bahrain Institute for Rights and Democracy (BIRD)

د) اشاره به تداوم اتکای قوه قضائیه بحرین بر اعترافات اجباری در مورد پیگرد قرار دادن متهمان، درحالی که عوامل این سوءاستفاده‌ها نیز به ندرت مورد مؤاخذه قرار می‌گیرند؛

ه) اشاره به یافته‌های تحقیقات انجام شده توسط گروه‌های حقوق بشری، مبنی بر ناکارآمدی متداوم نهادهای بحرینی تحت حمایت دولت بریتانیا - عمدتاً نهادهای ناظر حقوق بشر، همچون نهاد دادرسی وزارت کشور، واحد تحقیقات ویژه و مؤسسه ملی حقوق بشر - در مورد تحقیق جامع قرار دادن موارد نقض حقوق بشر و حتی اقدام فعالانه آن‌ها در زمینه پنهان کردن شواهد این موارد؛

و) اشاره به سرکوب بی‌رحمانه مخالفان سیاسی بحرین از زمان شکست اعتراض‌های دموکراسی‌خواهانه در این کشور، در سال ۲۰۱۱ میلادی، درحالی که شکنجه عامل اساسی دستگاه‌های سرکوبگر حکومت به شمار می‌آمده است؛

ز) اشاره به تداوم حبس اکثریت رهبران گروه‌های مخالف، از جمله دکتر عبدالجلیل السینکیس^{۱۳}، عبدالوهاب حسین^{۱۴}، حسن مُشیمه^{۱۵}، محمد حبیب المقداد^{۱۶} و عبدالهادی الخواجه^{۱۷} در آن به‌طور متداوم در معرض سوء رفتار قرار دارند؛

ح) اشاره به قرار گرفتن زندانیان بحرینی غالباً در معرض شکنجه، تبعیض مذهبی و دیگر اشکال سوء رفتار درحالی که زندان‌های این کشور انباشته از جمعیت بوده و از وضعیت بهداشتی بسیار نامناسبی برخوردارند؛

ط) اشاره به اقدام پلیس ضد شورش بحرین، در روز ۱۷ آوریل سال جاری میلادی، به سرکوب خشونت‌بار تحصن مسالمت‌آمیز زندانیان سیاسی در زندان جو در اعتراض به شرایط زندان که منجر به جراحت جدی چندین تن از زندانیان و بستری شدن یکی از آن‌ها در بیمارستان شد^{۱۸}؛

^{۱۳}Dr. Abduljalil AlSingace
^{۱۴}Abdulwahab Hussain
^{۱۵}Hassan Mushaima
^{۱۶}Mohammed Habib al-Miqdad
^{۱۷}Abdulhadi AlKhawaja

^{۱۸}سوابق در گزارش‌های پیشین:

ی) اشاره به همچنین افزایش قابل توجه استفاده از مجازات اعدام از زمان اقدام حکومت بحرین به ترک گفتن شرایط استمهال در سال ۲۰۱۷ میلادی و اجرای ۶ اعدام از آن زمان که ۵ مورد از آنها از سوی گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه اعدام‌های فراقضایی (اگنس کالامار) در سال‌های ۲۰۱۷ و ۲۰۱۹ میلادی، به‌عنوان اعدام‌های خودسرانه مورد محکومیت قرار گرفت؛

* انتشار بیانیه مطبوعاتی از سوی دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل، در روز جمعه ۱۰ اردیبهشت‌ماه ۱۴۰۰، در خصوص سرکوب‌های انجام شده در رابطه با تجمع‌های اعتراضی در زندان بحرین. برخی از محورهای این بیانیه عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اظهارات مارتا هورتادو، سخنگوی کمیسیون عالی حقوق بشر سازمان ملل، مبنی بر ابراز نگرانی در خصوص استفاده نیروهای ویژه پلیس بحرین به استفاده از میزان غیرضروری و نامتناسب از زور جهت برهم زدن تحصن مسالمت‌آمیز در زندان جو، در بحرین در روز ۱۷ آوریل (شنبه ۲۸ فروردین‌ماه)؛

ب) اشاره به اظهارات شاهدان این حادثه مبنی بر استفاده نیروهای ویژه از بمب‌های صوتی (نارنجک‌های نوزرا) و اقدام آن‌ها به ضربه زدن به سر زندانیان و آسیب رساندن شدید به بسیاری از آن‌ها؛

ج) اشاره به گزارش‌های دریافتی مبنی بر اقدام مقام‌های زندان به انتقال ۳۳ تن از معترضان به ساختمانی دیگر که در آنجا برای مدتی نامعلوم نگاه داشته شده و قادر به برقراری ارتباط با اعضاء خانواده و وکلای خود نبوده‌اند، که این اقدام در تناقض با قوانین داخلی بحرین و حقوق بین‌الملل است؛

د) اشاره به اقدام زندانیان به اعتراض به شرایط زندان، به‌ویژه فقدان دسترسی به درمان‌های پزشکی: گفتنی است که این اعتراض‌ها، در روز ۵ آوریل (دوشنبه ۱۶ فروردین‌ماه) و پس‌از آن آغاز شد که مطابق با گزارش‌ها عباس ملاله، یکی از زندانیان سیاسی، به دلیل محرومیت از دسترسی به‌موقع به مراقبت‌های درمانی لازم جان باخت؛

ه) اشاره به به‌شمار آمدن فقدان مراقبت‌های درمانی در زندان‌های انباشته از جمعیت بحرین، به‌عنوان معضلی متداوم در سال‌های گذشته که پس از شیوع بیماری همه‌گیر کووید - ۱۹ به مشکلی مزمن تبدیل شده است؛

و) اشاره به منجر شدن شیوع این همه‌گیری در زندان‌های بحرین به بروز اعتراض‌ها در سراسر کشور که مقام‌های کشور در واکنش به آن ده‌ها تن را به دلیل نقض محدودیت‌های اعمال شده برای این بیماری زندانی نمودند؛

ز) اشاره به درخواست این نهاد حقوق بشری از دولت بحرین جهت انجام بی‌درنگ تحقیقات جامع و کارآمد در زمینه سرکوب خشونت‌بار تحصن برپا شده در زندان جو و ارائه اطلاعات در خصوص وضعیت آن ۳۳ زندانی که در مکانی نامعلوم محبوس شده‌اند و حصول اطمینان از اینکه آن‌ها می‌توانند با وکلا و خانواده خود تماس بگیرند؛

ح) اشاره به درخواست از مقام‌ها جهت برداشتن گام‌های مؤثر در راستای حصول اطمینان از فراهم آمدن به‌موقع درمان‌های پزشکی مورد نیاز برای زندانیان؛

ط) اشاره به اظهارات دادستانی کل مبنی بر صدور چندین فرمان در راستای اعطاء عفوهای ویژه به ۱۲۵۳ زندانی از آغاز شیوع این همه‌گیری و گفتنی است که در کل ۱۷۴۷ تن از زندانیان از دیگر اقدام‌های مصوب در این رابطه بهره‌مند شدند، که ممکن است همپوشانی‌هایی نیز میان این دو گروه وجود داشته باشد؛

ی) اشاره به درخواست از مقام‌ها جهت در نظر داشتن آزادی زندانیان بیشتر در راستای کاهش انباشتگی زندان و خطر شیوع بیماری کووید - ۱۹ در میان آن‌ها، به‌ویژه کسانی که تنها به دلیل بیان دیدگاه‌های منتقدانه و یا مخالف خود زندانی شده‌اند که بر اساس قانون بین‌المللی حقوق بشر بی‌درنگ باید آزاد شوند.

ک) اشاره به مستندات ارائه شده از سوی سازمان حقوق بشری رپریو^۹ و مؤسسه حقوق و دموکراسی بحرین، مبنی بر افزایش ۶۰۰ درصدی تعداد افراد محکوم شده به اعدام در این کشور در دهه پسابهار عربی، از ۷ مورد در سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۰ میلادی به ۵۱ مورد از آن‌پس تاکنون: این در حالی است که در حال حاضر، ۲۶ تن با خطر اعدام قریب‌الوقوع مواجه هستند و حدوداً نیمی از آن‌ها نیز بر اساس اعترافات تحت شکنجه، در پرونده‌های مربوط به ناآرامی‌های سیاسی، محکوم شده‌اند؛

ل) اشاره به از جمله، پرونده‌های محمد رمضان و حسین موسی که حکم اعدام‌شان در ماه ژوئیه سال گذشته میلادی تأیید شده و سازمان ملل از حکومت بحرین درخواست کرده است که این احکام را لغو نماید؛

م) اشاره به تداوم یافتن بی‌اعتنایی‌های پزشکی به‌عنوان یکی دیگر از موضوعات نگران‌کننده جاری در بازداشتگاه‌های بحرین که از آن به مثابه مجازات علیه زندانیان سیاسی استفاده می‌شود: گفتنی است که این اقدام به‌طور مکرر از سوی جامعه بین‌المللی مورد محکومیت قرار گرفته، از جمله از سوی گزارشگران ویژه سازمان ملل در ماه سپتامبر سال ۲۰۱۹ میلادی و بار دیگر در ماه نوامبر همین سال؛

ن) اشاره به منجر شدن فاجعه‌آمیز این سیاست سنگدلانه، در ماه فوریه سال ۲۰۲۰ میلادی، به مرگ زودهنگام سید کاظم عباس، ۲۴ ساله، به دلیل ابتلا به بیماری سرطان، که به‌رغم ماه‌ها شکایت از برخورداری از علائم شدید بیماری همچنان در سال ۲۰۱۸ میلادی برای ماه‌های متوالی از درمان‌های ویژه محروم ماند؛

س) اشاره به جان باختن دو زندانی سیاسی دیگر، در پی این فاجعه، در زندان جو در سال جاری میلادی، از جمله عباس ملاله، ۲۹ ساله و حسین برکت، ۴۸ ساله، که به ترتیب در روزهای ۶ آوریل و ۹ ژوئن جان خود را از دست دادند، درحالی‌که هم‌زمان گزارش‌هایی در زمینه عدم اقدام مقام‌های زندان به ارائه خدمات پزشکی کافی و به‌موقع به آن‌ها به دست آمده بود؛

^۹Reprieve

ع) اشاره به نگران‌کننده خواندن غفلت‌های پزشکی در زندان‌ها با توجه به شیوع بیماری همه‌گیر کووید - ۱۹ که بنا بر هشدار سازمان بین‌المللی صلیب سرخ تهدیدی جدی برای زندانیان به شمار می‌آید؛

ف) اشاره به شیوع ویروس کرونا برای دو بار از ماه مارس سال جاری، در زندان‌های این کشور، به‌رغم درخواست‌های گروه‌های حقوق بشری از مقام‌های بحرینی جهت آزاد کردن زندانیان سیاسی، که بر اساس گزارش‌ها حسین برکت به همین دلیل جان خود را از دست داد و بسیاری از رهبران سالمند اعتراض‌های دموکراسی‌خواهانه سال ۲۰۱۱ میلادی، نیز ضمن ابتلا به بیماری‌های مزمن زمینه‌ای در خطر جدی ابتلا به ویروس کرونا قرار دارند، درحالی‌که سال‌ها مورد بی‌اعتنایی پزشکی قرار گرفته‌اند؛

ص) اشاره به تداوم دریافت حمایت‌های قاطعانه از سوی متحدان غربی، به‌ویژه دولت‌های ایالات متحده و بریتانیا، به‌رغم استفاده گسترده بحرین از شکنجه، بی‌اعتنایی پزشکی و بازگشت به مجازات اعدام که منجر به اقدام این کشور به پنهان کردن فرهنگ عمیق و ریشه‌دار شکنجه، فساد و خشونت در سایه اصلاحات ظاهری شده است؛^۲

۲- انتشار گزارش از سوی دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل، در روز سه‌شنبه اول تیرماه ۱۴۰۰، در خصوص هشدار کارشناس این سازمان در زمینه حبس طولانی‌مدت مدافعان حقوق بشر. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) درخواست مری لالور، گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه وضعیت مدافعان حقوق بشر، از حکومت بحرین جهت آزاد کردن بی‌درنگ ۳ مدافع حقوق بشر محکوم به تحمل حبس‌های طولانی‌مدت به دلیل ارتقاء و حمایت مشروع از حقوق بشر در کشور خود؛

^{۲۰} گزارش مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.adhrb.org/2021/06/bahrain-deep-rooted-torture-crisis>

^۲Mary Lawlor

ب) اشاره به محکومیت عبدالهادی الخواجه و عبدالجلیل السینکیس، از مدافعان حقوق بشر به حبس ابد، در سال ۲۰۱۱ میلادی، بر مبنای اتهامات تروریستی: گفتنی است که بر اساس نظر کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل حبس الخواجه خودسرانه به شمار آمده است؛

ج) اشاره به محکومیت ناجی فتیل،^{۲۲} دیگر مدافع حقوق بشر، به تحمل ۱۵ سال حبس از سال ۲۰۱۳ میلادی، به جرم تشکیل سازمان‌های غیرقانونی: گفتنی است که بر اساس گزارش‌های دریافتی این سازمان‌ها وظیفه ارتقاء و حمایت از حقوق بشر در کشور را برعهده داشتند؛

د) اشاره به دریافت گزارش‌هایی در زمینه شکستگی صورت عبدالهادی الخواجه و محبوس شدن ناجی فتیل و عبدالجلیل السینکیس در سلول انفرادی و محرومیت آن‌ها از مراقبت‌های اولیه پزشکی و حقشان در زمینه به اجرا در آوردن مناسک مذهبی خود: همچنین گزارش شده است که عبدالجلیل السینکیس وادار به ارائه اعترافات اجباری شده و کتاب‌های مذهبی او از وی گرفته شده است؛

ه) اشاره به به‌شدت نگران‌کننده خواندن تداوم وخامت وضعیت سلامتی این زندانیان و درخواست از حکومت بحرین جهت انجام تحقیقات بی‌طرفانه و مستقل در زمینه اتهامات مبتنی بر اعمال شکنجه به هنگام حبس آن‌ها؛

و) اشاره به محاکمه غیابی سایر مدافعان حقوق بشر، همچون عباس العُمران^{۲۳} و علی عبدالامام^{۲۴} و محکومیت‌شان به تحمل ۱۵ سال حبس به اتهام تشکیل سازمانی غیرقانونی و اشاعه اطلاعات جعلی: گفتنی است که این دو مدافع حقوق بشر موفق به دریافت پناهندگی شده و در حال حاضر در خارج از کشور زندگی می‌کنند. این در حالی است که مقام‌های بحرین، در سال‌های ۲۰۱۲ و ۲۰۱۵ میلادی، از آن‌ها سلب تابعیت کردند؛

ز) اشاره به نگران‌کننده خواندن روند مجرم‌سازی از مدافعان حقوق بشر در اقدامی تلافی‌جویانه در قبال تلاش‌های مشروع و صلح‌آمیز آن‌ها در زمینه حمایت از حقوق

^{۲۲}Naji Fateel

^{۲۳}Abbas al Omran

^{۲۴}Ali Abdulemam

دیگران در بحرین، نه تنها به دلیل تأثیر زیان‌بار آن بر زندگی این افراد و خانواده‌هایشان، بلکه اثر دلسردکننده آن بر فضای جامعه مدنی در کشور؟^{۲۰}

۳- انتشار گزارش از سوی خبرگزاری رویترز، در روز شنبه ۲۹ خردادماه ۱۴۰۰، در خصوص درخواست یکی از نهادهای حقوق بشری سازمان ملل از حکومت بحرین جهت آزاد کردن دو تن از شهروندان این کشور که در آستانه اعدام قرار دارند. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به درخواست کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل از حکومت بحرین جهت آزاد کردن دو فعال این کشور که در آستانه اعدام قرار دارند و همچنین جبران خسارات وارد آمده به آن‌ها با توجه به اینکه به‌طور خودسرانه مورد حبس قرار گرفته‌اند؛

ب) اشاره به اقدام دیوان عالی بحرین، در ماه ژوئیه سال ۲۰۲۰ میلادی، به تأیید احکام اعدام محمد رمضان و حسین موسی، به اتهام بمب‌گذاری در یک خودرو و کشتن یک مأمور پلیس، پس از محکومیت‌شان در ماه دسامبر سال ۲۰۱۴ میلادی که به گفته این نهاد حقوق بشری بر اساس اعترافات تحت شکنجه انجام پذیرفته است؛

ج) تأکید بر ضرورت آزاد کردن بی‌درنگ هر دو متهم و جبران خسارات آن‌ها با در نظر گرفتن تمامی شرایط پرونده، به‌ویژه خطر آسیب دیدن سلامت جسمی و روانی آن‌ها؛

د) اشاره به اقدام یکی از سخنگویان دولت بحرین به انتقاد از این گزارش و به شمار آوردن آن به‌عنوانی گزارشی «یک‌سویه و حاوی اطلاعات گمراه‌کننده»، ضمن تأکید بر اینکه تمامی روندهای محاکمه و تجدیدنظرخواهی‌ها، مطابق با ملزومات محاکمه عادلانه صورت پذیرفته است؛

ه) اشاره به اظهارات این مقام بحرینی مبنی بر محکوم شدن این دو متهم به دلیل ارتکاب به جرائم کیفری جدی و مورد بررسی قرار گرفتن این پرونده‌ها از سوی ۱۵ قاضی در دادگاه‌های متعدد در مدت ۶ سال؛

^{۲۰} گزارش دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل. قابل‌بازیابی در لینک:

و) اشاره به اقدام نیروهای امنیتی به دستگیری موسی، کارمند یک هتل و رمضان، نگهبان امنیتی فرودگاه بین‌المللی بحرین، در اوایل سال ۲۰۱۴ میلادی، پس از کشته شدن پلیسی در بمب‌گذاری الدیر، روستایی در شمال شرق منامه؛

ز) اشاره به گزارش‌های سازمان عفو بین‌الملل و مؤسسه حقوق و دموکراسی بحرین - مستقر در بریتانیا - مبنی بر قرار گرفتن این دو متهم در معرض شکنجه جهت کسب اعتراف‌های ساختگی و همچنین حملات جنسی، ضرب و شتم، محرومیت از خواب و سایر سوءاستفاده‌ها؛

ح) اشاره به اظهارات گروهی از ۵ کارشناس سازمان ملل، مبنی بر محبوس شدن رمضان و موسی بر اساس مبانی تبعیض‌آمیز مبتنی بر دیدگاه‌های سیاسی‌شان و به دلیل مشارکت در اعتراضات دموکراسی‌خواهانه که مصداق یکی از موارد محرومیت خودسرانه از آزادی در این کشور است؛^{۲۶}

۴- انتشار گزارش از سوی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین، در روز پنج‌شنبه ۲۷ خردادماه ۱۴۰۰، در خصوص نظر کارشناسان سازمان ملل در زمینه خودسرانه بودن حبس کامل جمعه منصور سلمان حسن.^{۲۷} برخی از محورهای این

گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به اقدام کارگروه حبس خودسرانه سازمان ملل به خودسرانه خواندن حبس کامل جمعه حسن، فرزند خانم نجاح احمد حبیب یوسف،^{۲۸} زندانی عقیدتی - سیاسی سابق و از این رو، تناقض آن با قانون داخلی بحرین و قانون بین‌المللی حقوق بشر؛

^{۲۶} گزارش خبرگزاری رویترز، قابل بازیابی در لینک:

ب) اشاره به قرار گرفتن کامل در معرض ۲۰ پیگرد قانونی مبتنی بر اتهامات مختلف، همچنین دستگیری وی در زمان کودکی، محکومیت او به تحمل ۲۷ سال و ۱۰ ماه حبس پس از تجدیدنظرخواهی و ممنوعیت از ادامه تحصیل در زندان؛

ج) اشاره به تأکید این کارگروه سازمان ملل بر خودسرانه بودن حبس کامل، به دلیل غیرقانونی بودن دستگیری او، نقض متعدد حقوق وی در زمینه برخورداری از محاکمه عادلانه، از جمله محرومیت از دسترسی به وکیل تا وادار شدن به امضاء اسناد از پیش آماده شده، همچنین مورد هدف قرار گرفتن وی به دلیل اقدامی تلافی‌جویانه در قبال کنش‌گری‌های مادرش و اعتراض‌های او به حکومت؛

د) اشاره به اقدام این نهاد سازمان ملل، به ارجاع پرونده کامل به کارگروه ناپدید سازی‌های قهری و ناخواسته، گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه شکنجه و دیگر رفتارها یا مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و تزدیلی و گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه استقلال قضات و وکلا، با توجه به شدت موارد نقض صورت پذیرفته؛

ه) درخواست این کارگروه سازمان ملل از دولت بحرین جهت اتخاذ تدابیر بی‌درنگ و لازم در راستای جبران وضعیت کامل و تطابق آن با موازین جاری بین‌المللی، از جمله اعلامیه جهانی حقوق بشر و کنوانسیون بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی و همچنین اجرای اقداماتی چون:

- آزادی بی‌درنگ کامل و جبران خسارات وارد آمده به وی بر اساس حقوق بین‌الملل؛
- اتخاذ اقدام عاجل در راستای آزاد کردن بی‌درنگ او با توجه به شیوع بیماری کووید -

۱۹ در زندان‌های این کشور؛

- حصول اطمینان از انجام تحقیقات کامل و مستقل در زمینه محرومیت خودسرانه او از آزادی، از جمله اتهامات مربوط به اعمال شکنجه علیه وی و اتخاذ تدابیر لازم در قبال عاملان این موارد نقض؛

- فراهم آوردن امکان لازم برای این کارگروه جهت بازدید از کشور؛

و) اشاره به قرار گرفتن کامیل - که در زندان جدید درای داک^{۲۹} که برای زندانیان زیر ۲۱ سال در نظر گرفته شده، زندانی است - در معرض مجموعه‌ای از موارد نقض غیرقانونی حقوق بشر، از جمله:

- دستگیری غیرقانونی بدون دریافت حکم بازداشت؛

- به طول انجامیدن روند محاکمه و عدم برخورداری از نماینده حقوقی؛

- قرار گرفتن در معرض شکنجه که سوءاستفاده شدید و جدی از قدرت به شمار آمده و به هیچ وجه ضرورت و تناسبی برای آن وجود نداشته و

- محکوم شدن در محاکمه‌ای ناعادلانه و بر اساس اعترافات امضاء شده تحت فشارهای جسمی و روانی؛

ز) تأکید بر ضرورت عدم استفاده از حبس انفرادی برای کودکان، با توجه به محبوس شدن کامیل در سلول انفرادی و احتمال به شمار آمدن آن به عنوان مصداق شکنجه یا دیگر رفتارها و مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترذیلی؛

ح) اشاره به اظهارات حسین عبدا...، مدیر اجرایی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین، مبنی بر حاکی بودن نظر این کارگروه سازمان ملل از ضرورت اقدام دولت بحرین به پایان بخشیدن به موارد گسترده و سیستمیک نقض حقوق بشر پیش از به شمار آمدن آن‌ها به عنوان موارد جنایت علیه بشریت^{۳۰}؛

Organization for Defending Victims

۵- انتشار گزارش از سوی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین، در روز چهارشنبه ۲۶ خردادماه ۱۴۰۰، در خصوص اقدام ۱۶ نماینده پارلمان فرانسه به محکوم کردن موارد نقض حقوق بشر در بحرین در نامه‌ای به سفیر فرانسه در این کشور. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^{۲۹}New Dry Dock Prison

^{۳۰}گزارش مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.adhrb.org/2021/06/un-experts-declare-kameel-juma-hasan-arbitrarily-detained-note-systemic-violations-in-bahrain>

- الف) اشاره به اقدام ۱۶ نماینده مجمع ملی فرانسه به تهیه نامه‌ای خطاب به سفیر این کشور در بحرین در زمینه شرایط اسفناک زندانیان در این کشور، به‌ویژه زندانیان عقیدتی - سیاسی؛
- ب) اشاره به واقعیات مربوط به شرایط «محکومیت جایگزین»، با توجه به اقدام ژروم کوشار^۳، سفیر فرانسه در بحرین به استقبال از این اقدام، در پایان ماه مارس سال جاری میلادی و شفاف‌سازی در این زمینه که دولت بحرین از این نوع محکومیت در راستای خاموش کردن بیشتر صدای مخالفان سیاسی بهره‌برداری می‌کند؛
- ج) اشاره به منجر شدن این نوع محکومیت به در ظاهر آزادی تمام و کمال زندانیان عقیدتی - سیاسی درحالی‌که در واقعیت این زندانیان در معرض حبس خانگی خودسرانه قرار گرفته و از بهره‌مندی از بنیادی‌ترین حقوق خود منع می‌شوند؛
- د) اشاره به، از جمله پرونده نبیل رجب، مدافع سرشناس حقوق بشر و رئیس مرکز حقوق بشر بحرین، که پس از مشارکت در جنبش دموکراسی خواهانه سال ۲۰۱۱ میلادی در این کشور، مورد هدف، آزار و اذیت و چندین بار حبس قرار گرفت: گفتنی است که وی سرانجام در سال ۲۰۲۰ میلادی از زندان آزاد شد و در حال حاضر تحت برنامه محکومیت جایگزین به سر می‌برد؛
- ه) اشاره به همچنین اقدام این ۱۶ نماینده پارلمان فرانسه به محکوم کردن رفتار حکومت بحرین با زندانیان عقیدتی - سیاسی که همچنان در زندان‌های این کشور در حبس به سر برده و در معرض شکنجه قرار دارند؛
- و) اشاره به از جمله، آخرین مورد از این شرایط دهشتبار که به حمله خشونت‌بار مقام‌های زندان جو، در روز ۱۷ آوریل سال جاری میلادی، انجامید و منجر به ناپدیدشدگی قهری ۷۰ زندانی شد؛
- ز) اشاره به محکوم کردن نقض بسیاری از پیمان‌های بین‌المللی حقوق بشری، از سوی حکومت بحرین، از جمله کنوانسیون منع شکنجه و حداقل مقررات معیار سازمان ملل برای رفتار با زندانیان (مقررات نلسون ماندلا)؛

ح) اشاره به رو به وخامت نهادن وضعیت بهداشتی زندان‌ها با توجه به شیوع بیماری کوید - ۱۹، نخست به دلیل اظهارات به شدت ابهام‌آمیز وزیر کشور بحرین در زمینه تعداد زندانیان مبتلا شده به این ویروس و دوم گزارش‌های به دست آمده از جزئیات وضعیت غیربهداشتی این زندان‌ها، از جمله حبس ممتد و بی‌وقفه زندانیان در سلول انفرادی، ضمن برخورداری آن‌ها از تنها یک وعده غذایی و فقدان مراقبت‌های پزشکی مناسب؛

ط) تأکید بر ضرورت اقدام مقام‌های فرانسه به انجام گفتگوی واقعی با مقام‌های بحرینی در داخل این کشور و دریافت اطلاعات در زمینه وقایع به وقوع پیوسته در روز ۱۷ آوریل در زندان جو، با توجه به بازدید اخیر سفیر فرانسه از ساختمان ۲۱ این زندان به دعوت وزارت کشور بحرین؛

ی) اشاره به اظهارات حسین عبدا...، مدیر اجرایی مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین، مبنی بر ضرورت حصول اطمینان مقام‌های فرانسه از نادیده گرفته نشدن دغدغه‌های حقوق بشری در مذاکرات آتی آن‌ها با نمایندگان بحرینی و ضرورت اقدام سفیر فرانسه در این کشور به تضمین ارزش‌های دموکراتیک و مورد خطاب قرار دادن آشکارای آن‌ها در کشورهای ناقض حقوق بشر.^{۳۲}

*امارات متحده عربی سازمان دفاع از قربانیان خشونت

۱- انتشار گزارش از سوی مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر، در روز شنبه ۵ تیرماه، به مناسبت روز بین‌المللی حمایت از قربانیان شکنجه (۲۶ ژوئن)، در خصوص تداوم استفاده مقام‌های حکومت امارات متحده عربی از شکنجه و حاکم بودن فرهنگ مصنوعیت از مجازات برای موارد نقض حقوق بشر. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

^{۳۲} گزارش مؤسسه آمریکایی‌ها برای دموکراسی و حقوق بشر در بحرین. قابل بازیابی در لینک:

الف) اشاره به اقدام امارات متحده عربی، در روز ۱۹ ژوئیه سال ۲۰۱۲ میلادی، به تصویب کنوانسیون منع شکنجه سازمان ملل و همچنین تصویب قوانین داخلی در زمینه ممنوعیت اجرای این اقدام در کشور: این در حالی است که مجازات در نظر گرفته شده برای عاملان این اقدام مکفی نبوده و حتی مجازات حبس مورد نظر (۳ تا ۱۵ سال) قابل جایگزینی با جریمه نقدی است که متناسب با میزان جرم صورت گرفته نیست؛

ب) اشاره به انتشار گزارش‌های متعدد در زمینه مجموعه‌ای از شکنجه‌های اعمال شده از سوی نیروهای اماراتی در زندان‌ها و بازداشتگاه‌ها و یا به هنگام ناپدیدسازی قهری، به‌ویژه در مواردی که مدافعان حقوق بشر، منتقدان دولت و مخالفان را مورد هدف قرار می‌دهند: این در حالی است که عاملان این اقدامات همچنان از مجازات مصون بوده و تحقیقات رسمی در این زمینه انجام نمی‌پذیرد؛

ج) اشاره به برخی از موارد اعمال شکنجه از سوی مقام‌های این کشور، از جمله محرومیت از خواب، ضرب و شتم، ایستادن اجباری، تهدیدهای کلامی، حملات جنسی و شوک‌ها الکتریکی: گفتنی است که وضعیت نامناسب زندان‌ها خود مصداق سوء رفتار به شمار می‌آید، به‌ویژه در مراکز بازپروری موسوم به مراکز مناصحه که بر اساس بند ۶۶ قانون مبارزه با تروریسم ایجاد شده است؛

د) اشاره به اسناد و مدارک به دست آمده توسط سازمان‌های مردم‌نهاد حقوق بشری، از فعالان و مدافعان حقوق بشر زندانی در این کشور که پس از به اتمام رساندن مدت زمان حبس خود همچنان، بدون مبنای حقوقی و یا تفهیم اتهام، برای مدت نامحدود در این مراکز نگاه داشته می‌شوند که برای اصلاح تروریست‌ها ایجاد شده است: گفتنی است که حبس طولانی مدت فعالان در این مراکز مصداق محرومیت خودسرانه آن‌ها از آزادی است؛

ه) اشاره به ناپدید سازی قهری به‌عنوان شیوه‌ای دیگر از حبس مخفیانه که در آن زندانیان به‌طور رسمی متهم یا زندانی نشده و دولت‌ها از آشکار کردن وضعیت زندانیان امتناع می‌کنند، که این شیوه در مورد معترضان مسالمت‌جو به کرات در این کشور مورد استفاده قرار گرفته است؛

و) اشاره به محاکمه دسته‌جمعی ناعادلانه «یو.ای.ای. ۹۴»^{۳۳} برگزار شده در سال ۲۰۱۳ میلادی در امارات متحده عربی، به‌منظور محاکمه ۹۴ فعال منتقد حکومت به دلیل اقدام آن‌ها به راه‌اندازی کارزاری برای ایجاد اصلاحات دموکراتیک در کشور و متهم شدنشان در روز ۲۷ ژانویه سال ۲۰۱۳ به سازمان‌دهی اقدامات و ایجاد سازمانی در راستای براندازی حکومت؛

ز) اشاره به اقدام بسیاری از این زندانیان، از جمله محمد الرُّکِن^{۳۴}؛ خالد النوعیمی^{۳۵} و احمد السویدی^{۳۶} در دادگاه به ارائه گزارش در زمینه دعاوی مربوط به اعمال شکنجه و رفتارهای غیرانسانی صورت گرفته علیه آن‌ها در زمان حبس و در خلال بازجویی‌ها، به‌منظور کسب اعتراف‌های اجباری؛

ح) اشاره به قرار گرفتن اعضای خانواده منتقدان مسالمت‌جو در معرض مجازات در برخی مواقع - مجازات دسته‌جمعی - از جمله سلب تابعیت از آن‌ها که فرد را از حقوق بنیادین خود، از جمله حق دسترسی به خدمات درمانی (از جمله واکسن بیماری کووید - ۱۹)، تحصیل و فرصت‌های شغلی محروم می‌کند؛

ط) اشاره به پرونده محمد الصدیق و عواقب مخرب مجازات دسته‌جمعی برای اعضای خانواده او به دلیل کنش‌گرایی وی در پرونده «یو.ای.ای. ۹۴»، از جمله سلب تابعیت خودسرانه از آن‌ها، قرار دادنشان در معرض محاکمه‌ها و محکومیت‌های ناعادلانه و امتناع از تجدید گذرنامه‌هایشان: گفتنی است که محمد صدیق همچنان در زندان به سر می‌برد و اعضای خانواده وی ناگزیر به فرار از کشور شده‌اند؛

ی) اشاره به ناکارآمدی مقام‌های امارات متحده عربی در ممانعت از استفاده سیستماتیک از شکنجه به‌عنوان سلاح تلافی‌جویی و حفظ کنترل بر جامعه، به‌ویژه در زمینه صداهای مخالف؛

^{۳۳}UAE 94

^{۳۴}Mohammed Al-Roken

^{۳۵}Khaled Al Nuaimi

^{۳۶}Ahmed Al-Suwaidi

ک) اشاره به درخواست این سازمان حقوق بشری جهت اعمال فشارهای اضطراری بین‌المللی بر این کشور در راستای پایان بخشیدن به موارد نقض حقوق بشر و مسئول به شمار آوردن عاملان آن^{۳۷}

۲- انتشار گزارش از سوی کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی^{۳۸}، در روز جمعه ۴ تیرماه ۱۴۰۰، در خصوص در حبس باقی ماندن ۴ زندانی سیاسی فراتر از زمان محکومیت‌شان در امارات متحده عربی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به تأکید مجدد این سازمان حقوق بشری بر درخواست خود از امارات متحده عربی، در آستانه روز بین‌المللی حمایت از قربانیان شکنجه (۲۶ ژوئن)، مبنی بر آزاد کردن ۴ زندانی عقیدتی - سیاسی، محکوم شده در محاکمه به شدت ناعادلانه «یو.ای.ای. ۹۴» که به‌رغم به پایان رساندن محکومیت ۷ ساله خود به‌طور کامل، همچنان در حبس به سر می‌برند؛

ب) اشاره به روز ۱۶ ژوئیه سال ۲۰۱۹ میلادی به‌عنوان روز مقرر شده برای آزادی عمران الرضوان الحارثی^{۳۹} و محمود حسن الحسانی^{۴۰} و روز ۱۲ ژوئیه سال ۲۰۱۹ و ۲ مارس سال ۲۰۲۰ میلادی به‌عنوان روز آزادی عبدا... عبدالقادر الهاجری^{۴۱} و فهد عبدالقادر الهاجری^{۴۲}؛ این در حالی است که تمامی این افراد همچنان در زندان الرزین، زندان بدنام ابوظبی، در

حبس خودسرانه به سر برده و نشانه‌ای از آزادی آن‌ها نیز به چشم نمی‌خورد؛

ج) اشاره به به‌شمار نیامدن این فعالان حقوق بشر به‌عنوان تنها زندانیانی که فراتر از زمان محکومیت‌شان در حبس نگاه داشته شدند، بلکه اشاره به محبوس ماندن ۴ زندانی محکوم شده در محاکمه «یو.ای.ای. ۹۴» به همراه ۵ زندانی اماراتی دیگر، از جمله دو زن در این

^{۳۷} گزارش مرکز اروپا برای دموکراسی و حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.ecdhr.org/?p=1143>

^{۳۸}International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICF UAE)

^{۳۹}Omran al-Radwan al-Harathi

^{۴۰}Mahmoud Hasan al-Hosani

^{۴۱}Abdullah Abdulqader al- Hajiri

^{۴۲}Fahd Abdulqader al- Hajiri

شرایط شامل، خلیفه رابعه،^{۴۳} عبدا... ابراهیم الهیلو عبدالوحید حسن السهی،^{۴۴} امینه محمد العبدلی،^{۴۵} مریم سلیمان البلوشی^{۴۶}؛

د) اشاره به متهم شدن ۹۴ فعال در این محاکمه در سال ۲۰۱۳ میلادی، از جمله وکلای سرشناس، اساتید دانشگاه، رهبران دانشجویی و قضات، به توطئه جهت براندازی حکومت، پس از اقدامشان به راهاندازی کارزاری در سال ۲۰۱۱ میلادی در راستای حمایت آشکارا از ایجاد اصلاحات دموکراتیک در امارات متحده عربی: گفتنی است ۶۹ تن از میان این ۹۴ فعال محکوم به تحمل حبس از ۷ تا ۱۵ سال شدند؛

ه) اشاره به وقوع مواردی چون اعمال شکنجه علیه این فعالان سیاسی پیش از برگزاری محاکمه، همچنین قرار دادن آنها در معرض ناپدیدسازی قهری، حبس در بازداشتگاه‌های مخفی پیش از محاکمه، سوءاستفاده و سوء رفتار؛

و) اشاره به محبوس ماندن قهری این ۴ تن از این زندانیان سیاسی که در خلال این محاکمه به تحمل ۷ سال حبس محکوم شده بودند، پس از به اتمام رسیدن زمان محکومیتشان - حبس نامحدود - که در امارات متحده عربی بر اساس قانون مبارزه با تروریسم به کرات مورد استفاده قرار می‌گیرد، به این معنا که این زندانیان تهدیدی تروریستی برای کشور به شمار می‌آیند؛

ز) اشاره به استقرار مجدد این زندانیان در مراکزی موسوم به «مراکز مناصحه یا مشاوره» که در درون زندانها قرار داشته و بر اساس ماده یک قانون مبارزه با تروریسم از آنها در راستای اصلاح و روشننگری زندانیانی که تهدیدی تروریستی به شمار آمده یا مرتکب اقدام تروریستی شده‌اند، استفاده می‌شود؛

ح) اشاره به حاکی بودن اقدام مقام‌های اماراتی در آزاد نکردن این زندانیان پس از مدت زمان محکومیتشان از تداوم استفاده آنها از ابزار سرکوب و ظلم سیستمیک که آشکارا

^{۴۳}Khalifa al-Rabia

^{۴۴}Abdullah Ibrahim al-Hilo Abdullwahid Hasan al-Sihi,

^{۴۵}Amina Mohammed al-Abdoui

^{۴۶}Maryam Suliman al-Balushi

در این رژیم به چشم می‌خورد و نه تنها نقض قانون بین‌المللی حقوق بشر، بلکه نقض قوانین داخلی این کشور در زمینه محاکمه‌ها و فرآیندهای عادلانه به شمار می‌آید؛

ط) اشاره به درخواست این سازمان حقوق بشری در آستانه روز بین‌المللی حمایت از قربانیان شکنجه، از مقام‌های امارات متحده عربی، جهت آزاد کردن تمامی زندانیان محکوم شده در محاکمه «یو.ای.ای. ۹۴»، به‌ویژه زندانیانی که فراتر از میزان محکومیت‌شان و بی‌دلیل همچنان در حبس باقی مانده‌اند؛

ی) اشاره به درخواست از دولت این کشور جهت انجام تحقیقات مستقل بی‌طرفانه در زمینه اتهامات اعمال شکنجه و مسئول به شمار آوردن عاملان شکنجه و سوء رفتار علیه این فعالان حقوق بشر؛^{۴۷}

۳- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور، در روز چهارشنبه ۲ تیرماه ۱۴۰۰، به نقل از سازمان دیده‌بان حقوق بشر، در خصوص اقدام امارات متحده عربی به ناپدیدسازی قهری شیعیان پاکستانی. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به قرار گرفتن حکومت امارات متحده عربی در معرض انتقادهای شدید به دلیل اقدام غیرانسانی خود به ناپدیدسازی قهری اعضای یک گروه اقلیت مذهبی که بار دیگر کارنامه تیره‌وتار این کشور در زمینه حقوق بشر را به نمایش می‌گذارد؛

ب) اشاره به اقدام مقام‌های امارات به ناپدیدسازی قهری دست کم ۴ مرد پاکستانی و اخراج دست کم ۶ تن دیگر، بدون ارائه هرگونه توضیح در این زمینه، از ماه اکتبر سال ۲۰۲۰ میلادی؛

ج) اشاره به انجام پذیرفتن این اقدامات، به ظاهر تنها به دلیل پیشینه مذهبی این افراد بر اساس گزارش اخیر سازمان دیده‌بان حقوق بشر مبنی بر هدف قرار گرفتن شهروندان

^{۴۷} گزارش کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی. قابل بازیابی در لینک:

پاکستانی شیعه‌مذهب ساکن امارات متحده عربی: گفتنی است که بر اساس این گزارش، تعداد این افراد باید بیشتر از موارد ذکر شده باشد؛

د) اشاره به زندگی و کار کردن تمامی این ۱۰ نفر مسلمان شیعه در امارات متحده عربی برای سال‌های متمادی به‌عنوان مدیر، مسئول بخش فروش، مدیر اجرایی کسب‌وکارهای کوچک و همچنین به‌عنوان کارگر و راننده: گفتنی است که یکی از این مردان به مدت بیش از ۴۰ سال ساکن امارات متحده عربی بوده و دیگری در این کشور به دنیا آمده و بزرگ شده است؛

ه) اشاره به عدم اقدام مقام‌های امارات به متهم کردن این ۶ نفر پس از آزاد کردن آن‌ها از زندان و با این حال اخراج شتاب‌زده‌شان بدون دادن فرصتی به آن‌ها جهت به چالش کشیدن این تصمیم؛

و) اشاره به گسترده‌تر بودن اقدام حکومت امارات متحده عربی در هدف قرار دادن مسلمانان شیعه، با توجه به سند مشاهده شده از سوی سازمان دیده‌بان حقوق بشر - سندی که از سوی اعضاء خانواده زندانیان تهیه شده و مشتمل بر نام ۲۷ شهروند پاکستانی از شهر پاراچینار، در شمال پاکستان است که در ماه سپتامبر یا اکتبر سال گذشته میلادی دستگیر شده‌اند؛

ز) اشاره به اظهارات اعضاء خانواده این افراد مبنی بر اقدام نیروهای امنیتی امارات متحده عربی، در اواسط ماه سپتامبر سال ۲۰۲۰ میلادی، به دستگیری پاکستانی‌های شیعه‌مذهب، که این امر حاکی از آن است که تعداد افرادی که خودسرانه محبوس و به‌طور قهری ناپدید شده‌اند، احتمالاً از ۴ نفر بسیار بیشتر است؛

ح) اشاره به اظهارات مایکل پیج،^{۴۸} معاونت بخش خاورمیانه سازمان دیده‌بان حقوق بشر، مبنی بر برخورداری نیروهای امنیتی امارات متحده عربی از سابقه درازمدت در زمینه ناپدیدسازی‌های قهری مصون از مجازات و نگاه داشتن زندانیان و خانواده‌های آن‌ها در هراس، سردرگمی و ناامیدی: به‌عبارت‌دیگر این رفتار غیرمسئولانه مقام‌های اماراتی به

^{۴۸}Michael Page

مثابه به استهزاء گرفتن حاکمیت قانون بوده که بر مبنای آن هیچ‌کس از سوءاستفاده‌های جدی در امان نیست؛

ط) اشاره به تداوم اقدام حکومت امارات متحده عربی به سرکوب بی‌رحمانه منتقدان، از جمله مورد شکنجه قرار دادن و ناپدیدسازی قهری آن‌ها در طول چند سال گذشته و
ی) اشاره به گزارش سال گذشته سازمان عفو بین‌الملل مبنی بر متهم کردن دولت این کشور به راهاندازی کارزارهای حبس خودسرانه، اعمال شکنجه و ناپدیدسازی قهری علیه شهروندان و ساکنان این کشور و هم‌زمان اعمال محدودیت‌هایی در زمینه آزادی بیان؛^{۴۹}

۴- انتشار گزارش از سوی پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور، در روز چهارشنبه ۲ تیرماه ۱۴۰۰، در خصوص درخواست گروه‌های حقوق بشری از امارات متحده عربی جهت صدور مجوز برای حضور زندانی عقیدتی - سیاسی در مراسم تشییع دخترش. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به صدور بیانیه از سوی مرکز حمایت از زندانیان امارات متحده عربی،^{۵۰} مبنی بر ابراز نگرانی عمیق در زمینه خبرهای مربوط به قطع شدن ارتباط با محمد عبدالرزاق الصدیق،^{۵۱} زندانی عقیدتی - سیاسی و فعال حقوق بشر؛

ب) اشاره به حبس مکرر الصدیق در سلول انفرادی و ابراز نگرانی این سازمان حقوق بشری در زمینه وضعیت سلامتی این زندانی، به‌ویژه پس از دریافت خبرهایی مبنی بر رو به وخامت نهادن وضعیت سلامت وی به دلیل شرایط نامناسب حبس؛

ج) اشاره به به‌شمار آمدن ممانعت از برقراری ارتباط میان الصدیق و خانواده وی به‌عنوان نقض جدی حقوق بین‌المللی بشردوستانه و قانون بین‌المللی حقوق بشر، ضمن درخواست از مقام‌های امارات متحده عربی جهت فراهم آوردن امکان لازم برای برقراری تماس میان این زندانی و خانواده وی و رسیدگی به وضعیت سلامتی او؛

^{۴۹} گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور، به نقل از سازمان دیده‌بان حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.middleeastmonitor.com/20210623-uae-forcibly-disappearing-pakistani-shia>

^{۵۰}Emirates Detainees Advocacy Centre (EDAC)

^{۵۱}Mohammad Abdul Razzaq Al-Siddiq

د) اشاره به محکومیت الصدیق به گذراندن ۱۰ سال حبس در امارات متحده عربی پس از صدور حکم از سوی دادگاه مناقشه برانگیز سال ۲۰۱۳ میلادی علیه ۹۴ مخالف سیاسی موسوم به محاکمه «یو.ای.ای. ۹۴»؛

ه) اشاره به ناکارآمدی این دادگاه دسته‌جمعی بدنام در رعایت حداقل موازین بین‌المللی محاکمه عادلانه و مورد انتقاد قرار گرفتن گسترده آن از سوی سازمان‌های حقوق بشری و نهادهای حقوق بشری سازمان ملل؛

و) اشاره به اقدام مقام‌های امارات متحده عربی، در دو سال گذشته، به لغو خودسرانه شهروندی الصدیق به‌عنوان مجازاتی برای او پس از امضاء کارزار درخواست اجرای اصلاحات در حوزه قانون‌گذاری کشور، در راستای حصول اطمینان از برگزاری انتخابات عادلانه برای گزینش اعضای شورای فدرال ملی: گفتنی است که مقام‌های این کشور در ماه مارس سال جاری میلادی همچنین اقدام به لغو شهروندی ۳ فرزند این زندانی نمودند؛

ز) اشاره به کشته شدن آلاء الصدیق^{۵۲} در هفته گذشته در تصادف رانندگی در لندن و درخواست مرکز حمایت از زندانیان امارات متحده عربی از حکومت این کشور جهت آزاد کردن الصدیق به‌منظور فراهم آمدن امکان وداع با فرزندش، به‌ویژه با توجه به باقی ماندن کمتر از ۹ ماه به زمان پایان محکومیت وی^{۵۳}؛

ح) گفتنی است که ائتلافی از گروه‌های حقوق بشری با صدور بیانیه‌ای به سوگواری برای مرگ ناگهانی آلاء الصدیق که خود از فعالان حقوق بشری سرشناس اماراتی بود، پرداختند: این فعال حقوق بشر از سال ۲۰۱۹ میلادی در بریتانیا در تبعید می‌زیسته، در این مدت شجاعانه برای آزادی پدرش و سایر فعالان محبوس در زندان‌های امارات تلاش کرده و بدون هراس علیه هرگونه بی‌عدالتی مبارزه نموده است.^{۵۴}

^{۵۲}Alaa Al-Siddiq

^{۵۳} گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.middleeastmonitor.com/20210623-rights-group-urges-uae-to-allow-prisoner-of-conscious-to-attend-daughters-funeral>

^{۵۴}<http://icfuae.org.uk/press-releases/joint-statement-coalition-rights-groups-mourns-death-outstanding-emirati-human-rights>

ب) موارد نقض حقوق بشر از سوی عربستان سعودی و امارات متحده عربی در سایر کشورهای منطقه

*ائتلاف به رهبری عربستان

- انتشار گزارش از سوی خبرگزاری آناتولی، در روز چهارشنبه ۲۶ خردادماه ۱۴۰۰، در خصوص ناگزیر شدن زنان و کودکان ساکن اردوگاه‌های پناهجویی به پرداخت هزینه سنگین جنگ ۷ ساله در یمن. برخی از محورهای این گزارش عبارت‌اند از:

الف) اشاره به منجر شدن جنگ ۷ ساله یمن به آوارگی صدها هزار تن از مردم این کشور که با زندگی در اردوگاه‌های پناهجویی شرایط دشواری را پشت سر می‌گذارند؛

ب) اشاره به گزارش کمیساریای عالی سازمان ملل در امور پناهندگان، مبنی بر ناگزیر شدن حدود ۴ میلیون تن از مردم یمن، عمدتاً زنان و کودکان، به ترک خانه‌های خود به دلیل تداوم جنگ در این کشور و عدم برخورداری ۶۴ درصد از آنها از درآمد و امکانات کافی برای گذران زندگی روزمره؛

ج) اشاره به اظهارات یک از پناهجویان اردوگاهی در شهر تعز، مبنی بر عدم وجود زندگی واقعی در این اردوگاه‌ها، با توجه به فقدان حداقل شرایط لازم برای معیشت و منجر شدن

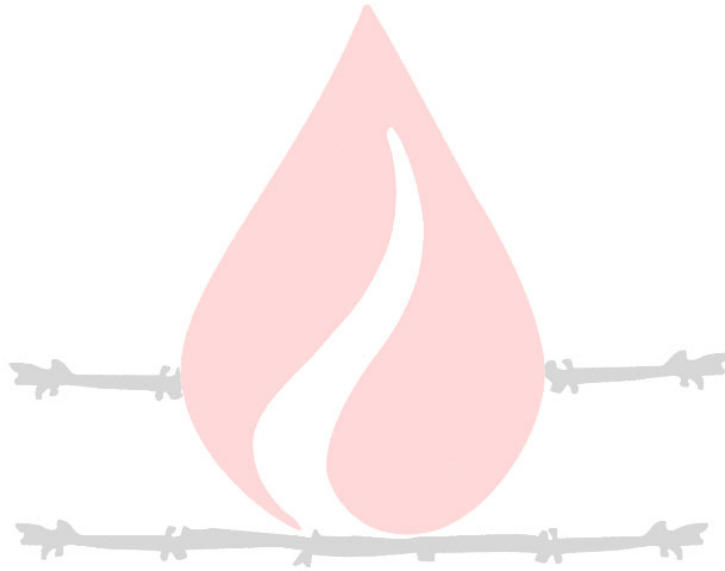
این فاجعه به مرگ شهروندان یمنی؛

د) اشاره به منجر شدن بارش باران به دشوارتر شدن شرایط زندگی در این اردوگاه‌ها با توجه به خیس شدن و زیر آب رفتن بیشتر لوازم زندگی پناهجویان؛

ه) اشاره به اظهارات یکی دیگر از پناهجویان این اردوگاه مبنی بر اقامت یافتن در این اردوگاه برای ماه‌های متمادی و عدم دریافت کمک‌های امدادی از سوی سازمان‌های

امدادرسان؛

و) اشاره به امکان‌ناپذیری مراجعه به پزشک و مراکز درمانی و دریافت دارو به هنگام بیماری برای این پناهجویان و عدم دریافت هیچ‌گونه کمکی به‌جز مقداری آرد و منجر شدن این وضعیت به افتادن پناهجویان به ورطه تکدی‌گری.^{۵۵}



سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^{۵۵} گزارش خبرگزاری آنا تولی. قابل بازیابی در لینک: